

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117232329
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4117232329.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobcu: B. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom A., T. XX/X, zastúpený advokátkou JUDr. Zuzanou Józovou Boreckou, so sídlom Nitra, Sládkovičova 7, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o vydanie hnutelnej veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/147/2017-243 z 10. mája 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o trovách konania potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 18C/147/2017-243 z 10. mája 2021 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi hnutelnú vec stavebnú miešačku zelenej farby bez výrobného čísla, ktorá bola žalobcovi dňa 29. 07. 2016 pri domovej prehliadke ako zúčastnenej osobe zaistená a uznesením ČVS: ORP-796/1-VYS-NR-2016 z 09. 08. 2017 ponechaná do úschovy a je uložená v priestoroch OR PZ Nitra do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Ďalším výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 126 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), § 89 ods. 1, § 97 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku (ďalej len „Trestný poriadok“ alebo len „TP“) a § 255 ods. 1 CSP.

3. V odôvodnení poukázal na to, že žalobca sa žalobou z 29. 12. 2017 domáhal vydania hnutelnej veci stavebnej miešačky zelenej farby bez výrobného čísla. Žalobu odôvodnil tým, že v trestnej veci ORP-796/1VYS-NR-2016 vedenej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre, odbor kriminálnej polície, dňa 29. 07. 2016 mu bola pri domovej prehliadke ako zúčastnenej osobe zaistená hnutelná vec, a to stavebná miešačka zelenej farby bez výrobného čísla. V rámci trestného konania predložil doklady o vlastníctve danej miešačky, a to doklady o jej kúpe, fotodokumentáciu a návod na obsluhu. Žalobou sa preto domáhal vydania veci od toho, kto ju má neoprávnene fakticky vo svojej moci.

4. Súd prvej inštancie o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 18C/147/2019-85 z 7. marca 2019 tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Nitre napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie svojím uznesením č. k. 5Co/176/2019-160 zo dňa 27. mája 2020 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Súd prvej inštancie vo veci doplnil dokazovanie, z ktorého dospel k záveru, že dňa 29. 07. 2016 bola pri domovej prehliadke žalobcovi, ako zúčastnenej osobe, zaistená hnutelná vec, a to stavebná miešačka zelenej farby bez výrobného čísla. Dňa 11. 08. 2017 vyšetrovatelke v konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Nitre, odbor kriminálnej polície pod sp. zn. ORP-796/1VYS-NR-2016 predložil žalobca listinné dôkazy, a to doklady o kúpe miešačky, fotodokumentáciu inzercie miešačky na portály bazos.sk a fotodokumentáciu po jej oprave, fotodokumentácie ďalších miešačiek, ktoré kúpil spolu so zaistenou miešačkou v recyklačnej firme Prospect spol. s r.o., a návod na obsluhu.

6. Z trestného spisu ORP-796/1-VYS-NR-2016 súd prvej inštancie zistil, že bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, pretože neznámy páchatel' od presne nezisteného dňa mesiaca október 2015 do 11.30 hod. dňa 17. 02. 2016 nezisteným spôsobom vnikol na riadne uzamknutý pozemok neobývaného rodinného domu s popisným číslom 31 v obci N. odkiaľ odcudzil o. i. miešačku v hodnote 1 115 eur. Ako svedok v trestnom konaní bol vypočutý P. D., ktorý o. i. uviedol, že vykonával šetrenie cestou internetu, na stránke bazos.sk našiel inzerát, na ktorom bola v ponuke miešačka, ktorá sa podobala na tú, ktorá bola odcudzená. Dohodol si stretnutie, vystupoval ako kupec, ktorý mal záujem kúpiť miešačku a zistil, že podvozok a prevodovka je určite jeho, pretože to zváral. Z miešačky odlúpol farbu a zistil, že podvozok bol pôvodne červenej farby, ako jeho, bubon nebol z jeho miešačky. Bez akýchkoľvek pochybností opoznal svoju miešačku a jej komponenty na iných strojoch. Svedok P. T. dňa 29. 07. 2016 vypovedal, že zaistenú miešačku doniesol žalobca pred nejakým časom, povedal, že má ju rozobrať, povymieňať zlé diely, natrieť inou farbou, jej farba bola nejaká bledá, krémová. Dňa 17. 08. 2017 bolo žalobcovi doručené uznesenie ČVS:ORP-796/1-VYS-NR-2016 z 09. 08. 2017 o uložení veci do úschovy Okresného súdu v Nitre. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odcudzená miešačka bola ponúkaná na predaj prostredníctvom portálu Bazoš a nachádzala sa u žalobcu. Dozorujúci prokurátor vydal záväzný pokyn o uložení veci, pretože vyvstala pochybnosť o práve poškodenej G.. U. D.. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, sťažnosť bola podaná aj G.. U. D.. Rozhodnutím Krajskej prokuratúry Nitra sp. zn. 1KPt383/4400-2 z 08. 09. 2017 boli sťažnosti zamietnuté ako nie prípustné. Uznesením OR PZ Nitra ČVS: ORP-796/VYS-NR-2016 z 25. 09. 2017 bolo trestné stíhanie prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosť oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Voči rozhodnutiu podala sťažnosť G.. U. D., ktorá bola uznesením 2Pv 251/16/4403-48 z 03. 01. 2018 zamietnutá, pretože nebola dôvodná.

7. Súd prvej inštancie zistil, že na Okresnom súde Nitra neprebíha konanie o určenie vlastníckeho práva k predmetu sporu, ani konanie o úschove k veci, ktorá je predmetom daného sporu.

8. Žalovaný namietal aktívnu legitímáciu žalobcu a pasívnu legitímáciu žalovaného, k čomu súd prvej inštancie uviedol, že aktívna legitímácia patrí vlastníčkovi, ktorý vydanie žiada, preto mal prvoinštančný súd za preukázané, že je daná aktívna legitímácia žalobcu na podanie žaloby. Povinnou osobou (pasívne vecne legitimovanou) z vydania veci za situácie, že uznesením vyšetrovateľa ČVS:ORP-796/1-VYS-NR-2016 z 09. 08. 2017 bola predmetná vec ponechaná v úschove Okresného súdu Nitra, pričom mala byť vec fakticky uložená v priestoroch OR PZ Nitra mal okresný súd za to, že bola daná pasívna legitímácia žalovaného, ktorý má vec fakticky u seba, ale nemá na to žiaden dôvod. Nebolo preukázané, že by bol predmet žaloby zložený do úschovy súdu, ani sa nevedelo konanie o úschove (úradný záznam z 16. 02. 2021). Predmetom sporu bolo uplatnené právo žalobcu na vydanie hnutelnej veci stavebnej miešačky zelenej farby bez výrobného čísla, ktorá bola zadržaná v rámci trestného konania. S poukazom na § 97 ods. 1 Trestného poriadku žalobca správne zvolil aj druh žaloby, pretože sa domáha vydania veci, ktorá bola uložená do úschovy vyšetrovateľom.

9. S poukazom na vykonané dokazovanie a rozhodnutie odvolacieho súdu mal prvoinštančný súd za preukázané, že hnutelná vec miešačka, ktorej sa vydania žalobca domáha nie je na ďalšie konanie potrebná, nebolo preukázané jej prepadnutie alebo zhabanie (orgán činný v trestnom konaní by inak nerozhodol uznesením o uložení do úschovy), a neprišlo ani k rozhodnutiu orgánu o vrátení veci. V rámci trestného konania p. D. tvrdila, že zaistená vec je jej vlastníctvom, neiniciovala žiadne súdne konanie, v ktorom by sa domáhala určenia, že je to práve ona, ktorá je vlastníčkou predmetnej hnutelnej veci tak, ako sa to snažila tvrdiť v trestnom konaní, pričom bola upozornená na možnosť podať civilnú žalobu (v primeranej lehote). Keďže žalobu nepodala v primeranej lehote, také postavenie stratila a vec sa má odovzdať tomu, komu bola zobratá, alebo ak takej osoby niet nastáva postup speňažovania podľa 4 vety § 97 ods. 1 TP. Nebolo preukázané, že by bola podaná žaloba, ktorou by si iná osoba uplatnila právo na vec, preto je osobou určenou pre vrátenie veci ten komu bola odňatá, teda v danom spore žalobca

(rozhodnutie na ktoré poukázal odvolací súd publikované pod R/1970 je použiteľné aj pre tento prípad, že „k právu inej osoby na vec môže súd v konaní podľa § 97 TP prihladať len vtedy, ak iná osoba právo na vec uplatňuje. Ak tomu tak nie je, vráti súd vec tomu, kto ju vydal alebo komu bola odňatá, bez toho, aby skúmal otázku, či táto osoba je vlastníkom veci). S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania priznal v rozsahu 100 %, pretože vo veci mal plný úspech, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP na žiaden zo strán nezistil. Záverom uviedol, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, keďže konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Poukázal na § 97 ods. 1 veta prvá TP, ktorý nevystihuje stav predmetnej veci, pretože poukazuje na situáciu, kde nie je spochybňované vlastníctvo k veci, teda nejde o prípad, že by si akákoľvek iná osoba robila nárok na zaistenú vec. Žalobca tvrdil, že je preukázateľne vlastníkom hnuiteľnej veci a žiadal, aby prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť vydať hnuiteľnú vec z úschovy žalobcovi. Žalovaný poukázal na to, že od momentu zaistenia predmetnej hnuiteľnej veci orgánmi činnými v trestnom konaní (ďalej len „OčTK“) si nárok na vlastníctvo k hnuiteľnej veci robili dve fyzické osoby, a to poškodená v trestnom konaní a žalobca. Trestné konanie vo veci zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona vedené na ORPZ v Nitre pod číslom trestného vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP796/1-VYS-NR-2016 bolo začaté na podnet (trestné oznámenie) osoby poškodenej v trestnom konaní, ktorá si nárok na vlastníctvo k hnuiteľnej veci v trestnom konaní uplatňovala, preto tvrdenia, že si nik okrem žalobcu nárok na vlastníctvo k hnuiteľnej veci nerobil, nie je pravdivé. Zo skutkového stavu vyplýva, že vznikli dôvodné pochybnosti o vlastníckom práve na hnuiteľnú vec oboch osôb - poškodenej v trestnom konaní, ako aj žalobcu a keďže tieto pochybnosti v trestnom konaní nemôže odstraňovať OčTK, na základe záväzného pokynu dozor vykonávajúceho prokurátora bola hnuiteľná vec uznesením podľa § 97 TP ponechaná v úschove s fyzickým uložením v priestoroch ORPZ v Nitre. Vyšetrovatelka obe osoby v zmysle TP upozornila (poškodenú v trestnom konaní, ako aj žalobcu), aby si svoj nárok uplatnila v občianskom súdnom konaní. Vec môže byť z úschovy vydaná len osobe, ktorá je preukázateľne jej vlastníkom (§ 97 ods. 1 druhej a tretej vety TP). Vrátenie zaistej veci, ktorá bola prevzatá v trestnom konaní podľa § 92 TP, tak prichádza do úvahy len ak vec nie je potrebná na ďalšie konanie, ak neprichádza do úvahy prepádnutie alebo zhabanie veci a právo na vec je nepochybné. Pri pochybnostiach o vlastníckom práve sa vec ponecháva v úschove a osoba, ktorá si na vec robí nárok, sa upozorní, aby si tento nárok uplatnila v civilnom procese. Orgány činné v trestnom konaní konali tak, ako to od nich vyžaduje zákon.

13. Z § 97 ods. 4 TP nevyplýva žiadna stanovená lehota, z čoho vyplýva, že zákonodarca ponechal určenie tejto lehoty na orgány činné v trestnom konaní podľa individuálnej potreby každej veci. Vyšetrovatelka oprávnená rozhodovať v prípravnom konaní nemala za to, že by došlo k uplynutiu primeranej lehoty, preto do toho času nepristúpila k predaju veci a následnom uložení sumy z jej predaja do úschovy súdu.

14. Nestotožnil sa s tvrdením prvoinštančného súdu, že s poukazom na vykonané dokazovanie a rozhodnutie odvolacieho súdu mala poškodená v trestnom konaní prísť o svoje „postavenie“ lebo si ho v primeranej lehote neuplatnila žalobu na určenie vlastníckeho práva k zaistej veci na súde. Následne prvoinštančný súd konštatoval, že v spore nebolo preukázané, že by bola podaná žaloba, ktorou by si iná osoba uplatnila právo na vec, preto je osobou určenou pre vrátenie veci ten, komu bola odňatá (žalobca), poukazujúc na rozhodnutie publikované pod R/1970. S týmto tvrdením nesúhlasil a mal za to, že ak by takýto prípad nastal, predpokladal by sa postup v intenciách § 97 ods. 1 TP, štvrtej vety a nie prvej vety. Prvoinštančný súd nesprávne dospel k záveru, že primeraná lehota na podanie žaloby na určenie vlastníckeho práva poškodenej v trestnom konaní uplynula.

15. Zdôraznil, že súd v civilnom konaní nie je oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska ich účelnosti alebo rýchlosti, toto patrí do pôsobnosti prokuratúry. Každý štátny orgán vrátane OčTK, prokuratúry, súdov, má vymedzenú právomoc, ktorú smie uplatňovať len v tomto rámci. V tomto smere citoval čl. I, § 2 a § 3 CSP. Do pozornosti odvolacieho súd dal rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 21C/193/2008-418 z 22. marca 2011, Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 10C/86/2009 z 11. mája 2011, Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 10C/170/2010 z 25. januára 2012 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co 218/2011-376 z 7. februára 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. marca 2102. V kontexte uvedeného poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/106/2003, z ktorého vyplýva, že danosť súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok. Jej splnenie súd skúma ex offio v každom štádiu konania a na každom stupni. Jej nedostatok je fakticky neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania. S poukazom na uvedené vzniesol námietku nedostatku právomoci civilného súdu určovať, či postup vyšetrovateľa v trestnom konaní bol alebo nebol zákonný. Spochybňovať postup orgánov činných v trestnom konaní prináleží len prokuratúre, ktorá vedie dozor nad dodržiavaním zákonnosti. Sťažnosť podaná žalobcom na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „GPSR“) bola odmietnutá, pretože GPSR nebolo zistené porušenie zákona. Žalovaný teda nevedol a nevedie trestné konanie v rozpore so zákonom. V trestnej veci vedenej ORPZ v Nitre pod ČVS: ORP-796/1-VYS-NR-2016 vo veci zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona bolo postupované na základe pokynov prokurátora a v súlade so zákonom.

16. Ak vzniknú pochybnosti o vlastníctve, či oprávnenej držbe zaistenej veci, musí sa táto otázka vyriešiť v „civilnom procese“, čo predpokladá podanie žaloby na príslušnom súde. Základnou podmienkou civilného procesu je existencia „sporu“ medzi prinajmenšom dvomi stranami súdneho konania. Otázka spornosti sa môže týkať jedine existencie vlastníckeho práva, ktoré si na jednu vec uplatňujú najmenej dve rôzne osoby (t. j. vtedy ak právo na vec nemožno považovať za nepochybné). Ak preto zákon hovorí o „uplatnení nároku na vlastnícke právo“ potom predmetom konania môže byť len určenie vlastníckeho práva k veci medzi osobami, ktoré sa považujú za jej vlastníkov. Z uvedeného vyplýva, že orgán, ktorý rozhodoval o uložení zaistenej veci do úschovy nie je kompetentný sám posudzovať existenciu vlastníckeho, či iného užívacieho práva k veci, pretože táto právomoc bola zverená len civilnému súdu a musí existovať spor v otázke vlastníckeho práva, ktoré si na vec uplatňujú rôzne osoby, tak, ako v predmetnom trestnom konaní.

17. Dodal, že netvrdil, že by bol alebo by mal byť vlastníkom hnuťelnej veci, preto na určení vlastníckeho práva k hnuťelnej veci nemôže mať žiadny právny záujem. Poukázal na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č.171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, na základe ktorého si musia osoby uplatniť vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. To znamená, ak si na zaistenú vec uplatní právo viac osôb, musí sa toto právo preukazovať v súdnom konaní ako pri § 92 TP. Vlastnícke právo sa na súde môže uplatniť iba určovacou žalobou, kde osoba, ktorá sa považuje za vlastníka veci musí v konaní hodnoverne preukazovať svoje vlastnícke právo k veci v rozpore s tvrdením ďalšej osoby, ktorá si na vec rovnako uplatňuje svoje vlastnícke právo, čím sa určenie vlastníckeho práva k veci stáva sporným, keďže obe strany sporu majú rovnaký právny záujem na určení, kto z nich je vlastníkom veci. Žalobca si nesprávne vyložil, že keďže bolo v trestnom konaní spochybnené vlastníctvo poškodenej v trestnom konaní, znamená to potvrdenie vlastníctva žalobcu k zaistenej veci. Žalobca v trestnom konaní neosvedčil svoje vlastníctvo k zaistenej veci a OčTK nemajú právomoc rozhodnúť, ktorej z nárokovaných strán vlastníctvo prináleží. Až keď súd právoplatne určí, kto je vlastníkom hnuťelnej veci a žalovaný by zároveň túto hnuťelnú vec odmietol určenému vlastníkovi vydať, bola by žaloba na vydanie veci dôvodná. Za podstatné považoval, že Okresný súd Nitra v rozsudku č. k. 18C/147/2017-243 z 10. mája 2021 v bode 15, st. 5 proklamoval, že aktívna legitimácia patrí vlastníkovi, ktorý vydanie žiada, preto súd mal za to, že je daná aktívna legitimácia žalobcu na podanie žaloby. Prvoinštančný súd uznal a určil žalobcu za vlastníka hnuťelnej veci aj bez toho, aby žalobca podal žalobu o určenie vlastníckeho práva a vlastnícke právo k hnuťelnej veci posúdil ako predbežnú otázku a následne prikázal žalovanému vydať hnuťelnú vec žalobcovi. Z týchto dôvodov žalovaný proti I. výroku napadnutého rozsudku nepodal odvolanie. Akceptoval teda povinnosť uložení okresným súdom, aj keď s ostatnou argumentáciou vyjadrenou v odôvodnení predmetného rozsudku nesúhlasil.

18. Prvoinštančný súd žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobcu v zmysle zásady procesného neúspechu v konaní, s čím nesúhlasil, pretože medzi žalovaným a žalobcom neexistoval spor. Jediným dôvodom, pre ktorý žalovaný nemohol vydať zaistenú hnuťelnú vec žalobcovi bola

skutočnosť, že vlastnícke právo k huteľnej veci bolo sporné, čo považoval za skutočnosť významnú pri rozhodovaní o trovách konania. Žalovaný sa nijako nepričinil o vznik a vedenie súdneho konania, keď žalobcovi nevyhovelo z dôvodu pretrvávajúcej - nevyriešenej spornosti vlastníctva k huteľnej veci. Zdôraznil, že žalovaný je povinný postupovať v súlade s osobitnou zákonnou úpravou a huteľnú vec je oprávnený vydať až po vyriešení otázky vlastníckeho práva k predmetnej zaistenej veci. Ak ide o povinnosť žalovaného platiť žalobcovi náhradu trov konania, je potrebné prihliadnuť na špecifické postavenie žalovaného, ktorého postup bol určený špeciálnou zákonnou úpravou a možnosťami (limitmi) jeho postupu, tiež tým, že nemal podiel na vzniku a vedení sporu, ako aj na procesnú aktivitu a riadne plnenie si svojich procesných povinností. V danej veci nešlo o neoprávnené zadržovanie veci, pretože na zaistenie huteľnej veci boli zákonné dôvody, ktoré bol žalovaný povinný dodržiavať, preto žalovaný nie je subjektom neoprávneného zásahu do práv žalobcu v zmysle § 126 ods. 1 OZ. Rozhodnutie o trovách konania nepovažuje za súladný s princípom spravodlivosti.

19. Konštatoval, že opakovane poukazoval na to, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa s poukazom na § 257 CSP, pretože úlohou žalovaného bolo zabrániť nakladaniu s huteľnou vecou až do objasnenia/určenia vlastníckeho práva na zaistenú huteľnú vec. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2020-199 z 27. novembra 2020. Postup žalovaného nemožno označiť ako neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu alebo ako zadržovanie veci v rozpore s platným právom. Len ak by súd v civilnom procese právoplatne určil za výlučného vlastníka veci žalobcu a žalovaný by odmietol zaistenú vec vydať, bola by žaloba na vydanie veci dôvodná. Vzhľadom na osobitné dôvody žaloby na vydanie zaistenej huteľnej veci, postavenie OČTK, vymedzenie okruhu osôb pri určovacích žalobách a zákonnú úpravu tejto problematiky, a na celkové skutkové okolnosti došiel k záveru o chybnom právnom posúdení prvoinštančného súdu v rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

20. Vecne príslušný útvar žalovaného - ORPZ v Nitre postupoval v súvislosti so zaistením huteľnej veci v súlade s právnymi predpismi, v súlade s právnymi predpismi nevydalo huteľnú vec žiadnemu zo subjektov, ktoré si naň robili nárok, a na základe I. výroku rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/147/2017-243 z 10. mája 2021 vydá žalobcovi huteľnú vec. Keďže žalovaný v danej veci nemohol svojím konaním ovplyvniť skutočnosť, či žalobcovi bude alebo nebude vydaná predmetná huteľná vec a následný postup žalovaného v konaní súvisiaci s vydaním predmetnej huteľnej veci, ktorý bol závislý na rozhodnutí civilného súdu, bez toho, aby žalovaný mohol svojím konaním ovplyvniť výsledok konania je dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

21. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolanie si vo svojich jednotlivých tvrdeniach protirečí. Nestotožnil sa s konštatovaním žalovaného, že neuplynula primeraná lehota na podanie žaloby o vydanie huteľnej veci zaistenej v trestnom konaní a uloženej do súdnej úschovy, pričom už uplynulo 5 rokov. V tomto smere poukázal na § 21 ods. 9 zákona č. 171/93 Z. z. o policajnom zbore, kde je lehota 60 dní od doručenia oznámenia. Žalovaný sa zacyklil v tvrdení, že žalobca sa mal domáhať určenia vlastníckeho práva, a to napriek logickému vysvetleniu zo strany nadriadeného súdu, v uznesení č. k. 5Co/176/2019-160 bod 27, v ktorom uviedol, že žalobca nie je povinný preukazovať svoje vlastníctvo k zadržavanej veci. Žalovaný opomenul časť právnej vety, že osoba, ktorá si na zaistenú vec robí nárok, si môže na súde uplatniť nie len vlastnícke, ale aj iné právo, vrátane práva na vydanie veci. Považujeme za absurdné, že by sa niekto, komu bola vec zaistená z jeho pozemku, mal domáhať určenia vlastníckeho práva, ak ten, kto v trestnom konaní (zjavne len do vyplatenia poisťnej udalosti) tvrdil, že si na vec uplatňuje právo, žalobu v primeranej lehote nepodal. Tým, že p. D. žalobu nepodala, spor o vlastnícke právo neexistoval. Poukázal na to, že ak by si žalobca nepodal žalobu o vydanie veci (na žalobu o určenie vlastníckeho práva neexistoval ani naliehavý právny záujem), a vyšetrovatelka - oprávnená rozhodovať v prípravnom konaní by zrazu „mala zato“, že došlo k uplynutiu primeranej lehoty, v zmysle § 97 ods. 1 TP platného v tom čase by bolo pristúpené k predaju veci a následnému uloženiu sumy z jej predaja do úschovy súdu. Žalovaný zotrval na svojich domnienkach, že žalobca si nesprávne vykladá, že ak bolo spochybnené vlastníctvo poškodenej, automaticky to znamená potvrdenie vlastníctva žalobcu k predmetu sporu. Opakovane zdôrazňoval, že netvrdí, že ak bolo spochybnené vlastníctvo poškodenej, automaticky to malo znamenať, že žalovaný mal vec vrátiť žalobcovi, avšak nepochybne to mal urobiť, keď si poškodená právo na vec v primeranej lehote neuplatnila žalobou na príslušnom súde. Rovnaký právny názor vyslovil odvolací súd v uznesení č. k. 5Co/176/2019-160, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný.

22. Argumentáciu žalovaného v čl. 4. odvolania považoval za nedôvodnú, pretože súd nepreskúmaval postup OČTK. Nešlo o konanie, či vec bola ponechaná v úschove oprávnene. Konanie bolo o skutočnosti, že už v čase podania žaloby na vydanie žalovaný zdržiaval vec v rozpore s právom, pretože žiadna iná osoba, okrem žalobcu si nárok na vec v primeranej lehote neuplatnila v civilnom konaní a tento stav trvá, a to napriek tomu, že žiadny spor o vlastnícke právo neexistuje. Tvrdenie žalovaného, že jeho postup bol zákonný, je nepravdivé a poukázal na to, že dozor vykonávajúci prokurátor mu dňa 27. 02. 2017 vytkol písomným upozornením množstvo pochybení a konanie v rozpore s Trestným poriadkom.

23. Žalovaný aj v novom konaní tvrdil, že na základe Uznesenia ČVS: ORP-796/1- VYS-NR-2016 z 09. 08. 2017 bola vec ponechaná v úschove Okresného súdu Nitra a fyzicky uložená v priestoroch ORPZ Nitra, avšak z trestného spisu nevyplýval úkon, ktorým by OČTK zložili miešačku do úschovy súdu a ani zo súdneho spisu nevyplývalo, že by prechádzal súvisiaci spis o uložení veci do úschovy OS Nitra a v konaní bolo preukázané, že v predmetnej veci neprebehlo konanie o úschove na Okresnom súde v Nitre. Naopak, z rozhodnutí a vyjadrení OP a GP, ktoré sú obsahom trestného spisu bolo zrejmé, že sa jednalo o chybu v písaní, ktorú však zjavne doteraz žalovaný nebol schopný opraviť.

24. Zotrvával na tom, že už v čase podania žaloby a nepochybne v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o napadnutom výroku vlastnícke právo žalobcu nebolo sporné. Adresátom výzvy na uplatnenie práva na vec v civilnom procese je práve osoba, ktorá si robí nárok na vec, odlišná od osoby, ktorej bola vec zobratá. Ak uplynula primeraná lehota na podanie žaloby v civilnom procese a tretia osoba si nárok neuplatnila, vec sa mala vrátiť tomu, komu bola odňatá alebo kým bola vydaná. Napriek tomu, že si nikto iný okrem žalobcu na uschovanú vec právo v primeranej lehote neuplatnil, žalovaný vec nebol ochotný vrátiť, a to ani potom, čo sa mohol oboznámiť s názorom nadriadeného súdu a ani potom, ako ho súd v tomto novom konaní dotazoval, či vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu je ochotný vec vrátiť žalobcovi. Vzhľadom k uvedenému je odvolanie žalovaného proti výroku o trovách konania absolútne nedôvodné a v rozpore so zásadou spravodlivosti. Žalobca sa cca 5 rokov domáha spravodlivosti a celý tento proces je pre neho vzhľadom na hodnotu sporu nerentabilný, avšak ide mu o pravdu a spravodlivosť. Dňa 18. 06. 2021 bola konečne miešačka vrátená žalobcovi, pričom vyšetrovatelka otvorila sklad a žalobca (ZŤP) si musel miešačku sám ťahať 100 m. Až keď v ceste zavádzali iné veci a domáhali sa toho, aby polícia zabezpečila vybratie miešačky zo skladu pred budovu bola políciou s nevôľou vyložená. Žalobcovi vznikli opätovne náklady, pretože musel zabezpečiť ďalšiu osobu, naloženie miešačky a odvoz svojej miešačky z polície, nehovoriac o stratách na čase a trovách právneho zastúpenia. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2020-199, na ktoré žalovaný poukazoval ohľadne nepriznania trov konania sa týka iného skutkového stavu, keď žalobca v tom konaní o vydanie hnuťelných vecí nebol v čase podania žaloby vlastníkom veci.

25. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť.

26. Odvolací súd preskúmaním obsahu súdneho spisu zistil, že žalobca sa žalobou z 29. 12. 2017 domáhal vydania hnuťelnej veci stavebnej miešačky zelenej farby bez výrobného čísla. Žalobu odôvodnil tým, že v trestnej veci ORP-796/1VYS-NR-2016 vedenej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre, odbor kriminálnej polície, dňa 29. 07. 2016 mu bola pri domovej prehliadke ako zúčastnenej osobe zaistená hnuťelná vec, a to stavebná miešačka zelenej farby bez výrobného čísla. V rámci trestného konania predložil doklady o vlastníctve danej miešačky, a to doklady o jej kúpe, fotodokumentáciu a návod na obsluhu. Žalobou sa preto domáhal vydania veci od toho, kto ju má neoprávnene fakticky vo svojej moci. Súd prvej inštancie o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 18C/147/2019-85 z 7. marca 2019 tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Nitre napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dňa 17. 08. 2017 bolo žalobcovi doručené uznesenie ČVS:ORP-796/1-VYS-NR-2016 z 09. 08. 2017 o uložení veci do úschovy Okresného súdu v Nitre. Uznesením ORPZ Nitra ČVS: ORP-796/VYS-NR-2016 z 25. 09. 2017 bolo trestné stíhanie prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Voči rozhodnutiu podala sťažnosť Ing. U. D., ktorá bola uznesením 2Pv 251/16/4403-48 z 03. 01. 2018 zamietnutá, pretože nebola dôvodná. Vzhľadom na uvedené podal žalobca predmetnú žalobu, o ktorej súd prvej inštancie

rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi hnuiteľnú vec stavebnú miešačku zelenej farby bez výrobného čísla, ktorá bola žalobcovi dňa 29. 07. 2016 pri domovej prehliadke ako zúčastnenej osobe zaistená a uznesením ČVS: ORP-796/1-VYS-NR-2016 z 09. 08. 2017 ponechaná do úschovy a je uložená v priestoroch OR PZ Nitra do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Ďalším výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

28. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

29. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

32. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

33. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní, ktorými namietal, že v danej veci mal súd prvej inštancie identifikovať existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcu v predmete konania, keď tvrdil, že v danej veci nejde o klasický spor, keďže žalovaný je štátnym orgánom, ktorý môže vydať vec zaistenú v trestnom konaní v prípade spornosti vlastníckeho práva len na základe rozhodnutia súdu v civilnom konaní.

34. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

35. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj rozhodovanie o náhrade trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana sporu, ktorá v konaní, spravidla v spore, uspela, má, zásadne, právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré

zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

36. Náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie. Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde. Trovy konania a ich náhrada plnia aj quasi sankčnú funkciu, a to najmä pri aplikácii princípu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP) a čiastočne aj v súvislosti s celkovou náhradou trov konania protistrany.

37. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený. Ak bude rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú na vlastné nebezpečenstvo a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Nemožno pritom nezohľadniť aj okolnosť, že zásada za ručenie za výsledok sporu má aj nepochybný význam výchovný, a to že zdržiava strany od ľahkomyseľného vedenia sporu.

38. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojim nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane. Ak nie sú tieto okolnosti splnené, strana nemá na náhradu trov konania nárok a vynaložené trovy znáša trvale zo svojho.

39. Zásada úspechu v spore sa premieta v § 255 ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. To znamená všetkých trov, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Ak mala strana plný úspech v spore, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t. j. každá zo strán sporu (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Ak sa v spore navzájom vyvážia úspech a neúspech, náhrada trov sa spravidla neprizná žiadnej zo strán sporu.

40. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napríklad nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

41. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa budú tak generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania. Použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti.

42. Aplikácia § 257 CSP je odôvodnená tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti daného prípadu. V prvom rade treba prihliadnuť na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania, uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať aj sociálnej situácie strán. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) strán, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán v konaní.

43. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že podľa § 257 CSP je možné rozhodnúť vtedy, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane subjektov v postavení strán sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej plne alebo čiastočne nahradit' trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu.

44. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka (teraz strany). Významnými z hľadiska aplikácie § 150 OSP (podľa CSP § 257) sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov (strán) v priebehu konania a pod. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 5/2006).

45. V predmetnej veci žalovaný namietal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktorá nebola zohľadnená v rozhodovaní o trovách konania, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nesprávne zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcu. V danej veci je predmetom konania vydanie veci zaistenej v trestnom konaní ako vec pochádzajúca z trestnej činnosti, pričom v prípade spornosti vlastníckeho práva k takejto veci ju nemôže orgán činný v trestnom konaní vydať bez toho, aby boli v civilnom procese odstránené pochybnosti o vlastníckom práve osôb, ktoré sa vydania veci domáhajú. V tomto prípade spornosť pretrvávala do momentu uplynutia primeranej lehoty na podanie žaloby osobou, ktorej bola výzva na podanie žaloby adresovaná. V čase rozhodovania prvoinštančného súdu spornosť v zmysle § 97 TP neexistovala.

46. Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorý sa tak v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie bránil, že v danej veci ide o konanie, ktoré nie je klasickým sporovým konaním, keďže žalovaný neporušil žiadnu povinnosť tým, že nevydal vec zaistenú v trestnom konaní žalobcovi, keďže existoval spor o vlastnícke právo, teda k vlastníctvu zaistenej veci sa hlásila viac ako jedna osoba. Žalovaný teda nemal inú možnosť, ako vyčkať na rozhodnutie súdu v civilnom konaní, ktorým sa odstráni pochybnosť v otázke vlastníckeho práva k zaistenej veci. Práve tieto skutočnosti označil ako skutočnosti, ktoré možno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by ho zbavili povinnosti znášať trovy úspešnej protistrany.

47. Odvolací súd uvádza, že považuje za podstatné poukázať na argumentáciu, ktorú už uviedol vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 5Co/176/2019-160 z 27. mája 2020, pričom v tomto spore, ktorý z pohľadu pravidiel náhrady trov konania plne spĺňa požiadavku „sporového konania“ bol úspešným žalobca, čomu koreluje neúspech žalovaného. Za tejto situácie nemohla byť dôvodom na aplikáciu § 257 CSP samotná skutočnosť postavenia žalovaného ako subjektu orgánu verejnej moci, alebo situácia ohľadne výkladu zákonných ustanovení trestného poriadku žalovaným. Odvolací súd len v krátkosti doplní, že hoci normy uvedené v § 97 TP sú normami procesného charakteru a dávajú návod subjektom

trestného konania ako postupovať, možno z nich vyextrahovať podklad pre subjektívny nárok žalobcu, ktorý bol uplatnený ako procesný nárok pred súdom s tým, že ako bolo uvedené vyššie, aj úspešne.

48. Odvolací súd konštatuje, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd nezistil dôvodnosť námietok žalobcu, ktoré by odôvodňovali procesný postup v zmysle § 388 CSP tak, ako to navrhoval žalovaný v podanom odvolaní.

49. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho postupoval procesným postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP a uznesenie ako vecne správne potvrdil.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s CSP § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, bez zistenia aplikovateľnosti ust. § 257 CSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).